

Р О З Д І Л

ПЕРШИЙ

Якби ви не знали так багато про сиротинок Бодлерінок, а побачили їх, як вони посідали та й сидять-дожидуються на своїх валізах у Дамокловому доку, то ви б могли подумати: їдуть дітки по якісь захопливі пригоди! Переживши багато чого, ці трійко діток допіру висіли з Примхливого порома, який перевіз їх через озеро Осльозеро — чимближче до оселі тітоньки Джозефіни, де цього разу вони мали поселитися. І що тут ви б могли сказати? Ну, що це ж і чудово, й захопливо, і що житимуть вони там, поживатимуть...

Але, звісно, така ваша думка була б абсолютно помилкова. Адже, хоча Віолетті, Клаусові та Сонечку судилося пережити тут події, що і схвилюють їх ого

як, і в пам'яті закарбуються навіки, ті їхні і хвилювання, й спогади далеко перевершать ваші враження про те, що вам нагадали карти, чи про скоки, які ви бачили на родео. Пригода їхня вразить їх і закарбується їм у пам'ять, десь як коли опівночі комусь приведеється тікати від вовкулаки тернистим полем, а довкола — нікого, хто б тебе врятував. Якщо вам дужче хотілося б прочитати таку бувальщину, де б вас захлюпували хвилі-хвилювання від щастя, то я мушу, на жаль, сповістити вас: вам до рук припливла не та книжка, бо Бодлерятам дуже рідко випадають добрі часинки на всьому протязі їхніх похмурих і рознещасних життів. Їхне лихо таке жахливе, що я просто силую себе описувати його. Отож, якщо ви не бажаєте читати трагічну й печальну повість, ви ще маєте останній шанс відсунути цю книжку набік, бо ж лихо сиротинок Бодлеринок починається вже з наступного абзаца.

— А гляньте-но, що я вам приніс! — гукнув дітям містер По, розплившись усмішкою від вуха й до вуха й простягаючи їм паперову торбинку. — М'ятні льодяники!

Містер По був банкір, якому доручили, після загибелі Бодлерів-батьків, вести справи осиротілих Бодлєряток. Містер По мав добре серце, але самої доброти недосить у цьому світі, надто ж коли ти відповідаєш за безпеку дітей-сиріт. Містер По хоч і знав усіх цих трьох діток від самого їх народження, але ніяк не міг запам'ятати, що в них від м'ятних льодяників неминуче буває алергія.

— Дякуємо вам, містєре По! — сказала Віолетта, беручи ту торбинку й зазираючи досередини. Як більшість чотирнадцятилітніх дітей, Віолетта була надобре вихована, аби вголос висловити жаль із того приводу, що коли вона з'їсть бодай одного м'ятного льодяника, то враз захворіє кропив'янкою, а це означає «матиме на кілька годин висипку червоних, сверблячих прищиків». До того ж вона була якраз надто захопилася винахідницькими думками, аби звертати особливу увагу на містера По. Всяк, хто тільки був знайомий з Віолеттою, знав: якщо вже ця дівчинка перев'язала собі коси стрічкою, аби не лізли в вічі (а саме так воно наразі й було), то думками своїми вона

крутила-обертала туди-сюди всілякі там коліщата, трибочки, важелі й інші, потрібні для винахідництва й майстрування штучки. А саме цієї хвилини, коли вона брала у містера По льодяники, вона якраз обдумувала, як його так удосконалити двигун Примхливого порома, щоб він не вивергав стільки диму в небо, й без того диму сіре.

— Дякуємо вам за таку добрість! — подякував і Клаус, середульше Бодлерятко, усміхаючись містерові По й водночас думаючи, що, якби він хоч раз лизнув м'ятного льодяника, язик йому вмить так би розпух, що неможливо було б вимовити бодай слово. Тож Клаус скинув окуляри й побажав подумки, що краще б містер По був купив йому якусь книжку чи там газету. Цей хлопчик був ненаситний читака, тож коли у свої вісім рочків довідався про свою алергію на святкуванні чийогось дня народження, він негайно перечитав усі книжки про алергію, які тільки знайшов у своїх батьків. Відтоді минуло чотири роки, але Клаус і цієї хвилини міг би зацітувати всі формули хімічних реакцій, що спричиняли отаке набухання його язика.

— Той! — вигукнуло Сонечко. Найменшеньке Бодлерятко було ще маля-немовля, тож, як більшість немовлят, висловлювалося переважно такими словами, збагнути які було непросто. Цим своїм «Той!» воно, можливо, хотіло сказати: «Я ще в житті не посмоктало жодного м'ятного льодяника, бо маю підозру, що й у мене, як і в моїх старших сестрички й братика, алергічна на ті льодяники реакція!» Хтозна, чи саме це воно хотіло сказати, чи щось трохи інше, десь таке: «Я б і хотіло гризнути м'ятного льодяничка, бо дуже люблю кусати всяку всячину своїми чотирма гострими зубенятами, але боюсь, коли б через це не напала на мене алергія!»

— Можете посмоктати їх дорогою, поки їхатимете до будинку місіс О'Свист, — порадив містер По, кашляючи у свою білу хустинку. Цей чоловік вічно був застуджений чи що, тож сиротинки Бодлеринки вже звикли отримувати від нього інформацію в проміжках між нападами сухого кашлю й задишки. — Вона просить у вас пробачення, що не зустріла вас біля доку, а причина, каже вона, тут така: вона цього доку боїться!

— І чого ж їй боятися доку? — запитав Клаус, озирючись на дерев'яні причали та пришвартовані до них вітрильники.

— Вона боїться всього, що бодай якось пов'язане з озером Осльозером, — сказав містер По, — а чому боїться — не пояснила. Може, це якось пов'язано зі смертю її чоловіка. Ваша тітонька Джозефіна — вона, звісно, ніяка вам не тітка; вона — своячениця вашого троюрідного брата. Але вона просить, щоб ви її так звали: «тітонька Джозефіна». Втратила вона свого мужа не так давно, і цілком може бути, що він чи утопився, чи його човен перевернувся, чи ще щось таке скоїлось. Було б нечемно з мого боку допитуватись, як саме стала вона невтішницею. Ну, а зараз я посаджу вас у таксі.

— А що означає оте слово? — запитала Віолетта.

Містер По подивився на Віолетту, здивовано звівши брови догори.

— Дивуюся тобі, Віолетто, — мовив банкір. — Така чимала дівчинка, вже підліток, як оце ти, мала б знати, що таксі — це автівка, що за певну плату завезе тебе,

куди тобі треба. Ану, хапаймо ваші валізи та гайда всі на зупинку!

— Невтішниця, — шепнув Клаус Віолетті на вушко, — це таке вигадане слово, яке вживають іноді, щоб не повторювати весь час «удова», «вдовиця».

— Дякую! — так само пошепки обізвалася старша сестричка, хапаючи однією рукою свою валізу, а іншою — Сонечко. Містер По вже замахав своєю хустинкою, підкликаючи таксі, тож і хвилини не минуло, як таксист позакидав валізки малих Бодлеряток у багажне відділення, а містер По повпихав самих Бодлерят на задне сидіння.

— Тут я попрощаюся з вами, — заявив містер По. — В банку вже розпочався робочий день, тож я побоююсь: як попхаюся разом із вами до тітоньки Джозефіни, то вже більш нічого за сьогодні й не зроблю. Будьте ласкаві, передайте їй мої найкращі побажання та запевніть її, що я регулярно контактуватиму з нею. — Тут містер По хвилину покашляв у свою хустинку, а тоді вже й говорив. — Ну, ваша тітонька Джозефіна трохи потерпає, чи дасть раду трьом дітям, але я запевнив її, що ви

трое — гарно виховані дітки. Тож глядіть мені, поведіть-ся добре, ну і, як завжди, коли виникнуть ті чи інші проблеми, ви можете телефонувати й факсувати мені в банк. Хоча не віряться мені, що цього разу щось піде не так.

Коли містер По вимовляв оте своє «цього разу», він значущо подивився на дітей, от ніби то через них загинув дядечко Монті. Але Бодлерятка так розпереживалися через близьку зустріч із новим своїм опікуном (цього разу опікункою), що спромоглися лише кинути містерові По своє «Бувайте!»

— Бувайте! — мовила Віолетта, запихаючи пакуночок із м'ятними льодяниками до кишені.

— Бувайте! — сказав Клаус, востаннє окинувши поглядом Дамоклів док.

— Фрул! — вереснуло Сонечко, вгризаючись у свій ремінь безпеки.

— Бувайте! — попрощався і містер По. — Хай вам щастить! Я згадуватиму про Бодлеряток так часто, як тільки зможу.

Містер По дав якісь гроші таксистові й помахав дітям рукою на прощання. Тим часом таксі виїхало з доку

на сіру бруковану вулицю. Була там невеличка бакалійна крамничка з виставленими перед фасадом барильцями лайму та буряків. Була ще крамничка одягу, яка закликала: «Купуйте! Як на вас шито!» — але, певне, не зараз, бо саме перебудовувалась-обновлялася. Ось показався жахливий з вигляду ресторан «Бентежний блазень» — з неоновим світлом і надутими кульками у вітрині. Але здебільшого крамнички й магазини були зачинені: двері на замку, на вікнах — ґрати або опущені жалюзі.

— Майже не видно людей на вулицях, — спостеріг Клаус. — А я сподівався знайти тут собі нових друзів!

— Мертвий сезон, — пояснив таксист — тонесенький чоловік, із кутика чийого рота звисала тонесенька цигарка. На дітей він дивився у дзеркало заднього огляду. — Місто озера Осльозера — це курорт, тож коли приходить гарна погода, воно переповнюється відпочивальниками. А наразі все тут таке дохле, як той кіт, котрого я переїхав сьогодні вранці. Щоб знайти собі нових друзів, вам доведеться зачекати, поки хоч трохи стане на погоді. А тим часом маємо невтішні вісті: десь за тиждень налетить на нас ураган Герман! Тож ви там,